

2016. április 10.
Bálintbokor
Istentisztelet

„¹⁵Miután ettek, így szólt Jézus Simon Péterhez: „Simon, Jóna fia, jobban szeretsz-e engem, mint ezek?” Ő pedig így felelt: „Igen, Uram, te tudod, hogy szeretlek téged!” Jézus ezt mondta neki: „Legeltesd az én bárányaimat!” ¹⁶Másodszor is megszólította: „Simon, Jóna fia, szeretsz-e engem?” Ő ismét így válaszolt: „Igen, Uram, te tudod, hogy szeretlek téged.” Jézus erre ezt mondta neki: „Őrizd az én juhaimat!” ¹⁷Harmadszor is szólt hozzá: „Simon, Jóna fia, szeretsz-e engem?” Péter elszomorodott, hogy harmadszor is megkérdezte tőle: szeretsz-e engem? Ezért ezt mondta neki: „Uram, te mindent tudsz; te tudod, hogy szeretlek téged.” Jézus ezt mondta neki: „Legeltesd az én juhaimat!” ¹⁸Bizony, bizony, mondom néked: amikor fiatalabb voltál, felövezted magadat, és oda mentél, ahova akartál; de amikor megöregszel, kinyújtod a kezedet, más övez fel téged, és oda visz, ahova nem akarod.” ¹⁹Ezt azért mondta, hogy jelezze: milyen halállal dicsőíti meg majd Istent. Miután ezt mondta, így szólt hozzá: „Kövess engem!” Jn 21,15-19

Drága Gyülekezet!

Ez a rövid igeszakasz a feltámadott Jézus és Péter párbeszédét tartalmazza. Talán emlékszünk arra a két – Péterrel kapcsolatos – eseményre, mikor Jézus és Péter beszélgetnek, és Péter komolyan fogadkozik, hogy Jézusért még a halálba is kész menni. Ő úgy szereti Jézust, úgy ragaszkodik, kötődik hozzá, hogy a végletekig kész elmenni Őérte. Jézus nem kért tőle ilyet, Péter az, aki ezeket a fogadkozásokat teszi. Péter kijelentései, hite, elköteleződése még gyenge lábakon áll, ezt abból is látjuk, hogy néhány órán belül – ez a szikla szilárdnak tűnő elhatározás – 3-szor tagadja meg Jézust. Amikor megvallhatná, amikor az elköteleződésről, a ragaszkodásáról kérdezik, akkor hirtelen semmivé válnak az ő kijelentései. Jézushoz fűződő viszonya „szalmalángként” elillan. Vannak ilyen emberek, akiknek a Jézussal való kapcsolata csak addig „elköteleződés, ragaszkodás”, amíg megvallás nélküli környezetben van. Csak addig „szeretik” Jézust, amíg nem kell felvállal-

ni. Mihelyst kikerülnek a jézusi milióból, máris tagadják. Ilyenkor bátran mondhatjuk, hogy az elköteleződésével, a ragaszkodásával, a Hozzá fűződő szeretetével van a baj. Mikor az ember a feleségét, vagy a férjét csak akkor vállalja fel, mikor kettesbe vannak. Akkor fűt-fát ígért, „lehozná érte még a csillagokat is”, de egyébként ezt a szeretetét, elköteleződését, ragaszkodását mások előtt már szavaiban, tetteiben, viselkedésében nem tanúsítja. Az ilyen emberek előszeretettel flörtölnek, a hűség nincs a házassági szótárunkban, s egy adott pillanatban akár még le is tagadják a saját feleségüket, férjüket. Ez nem szeretet, ragaszkodás. Péternek a „érted még meghalni is kész vagyok” kijelentése tovatűnik pillanatok alatt, mikor a főpap udvarában van és számon kérik, hogy „téged láttunk Jézussal”. És Péter Jézusért nemhogy a halálba nem megy, hanem még a vele való kapcsolatot sem vállalja fel.

Amikor Jézus vacsora közben csendesen bejelentette, hogy holnap mindnyájan elhagytok engem, akkor ő felháboro-

dott. Mit képzelsz te rólam, Uram?! Lehet, hogy ezek a hitványak igen, de én soha. Az életemet kész vagyok odaadni érted. Kész vagyok veled börtönbe vagy a halálba is menni. Felajánlja magát, mint Jézus testőrét. Majd ő rendezti a dolgokat. Majd ő megvédi Őt minden rossztól. Majd ő irányítja az eseményeket. Bizonyos vagyok abban, hogy őszintén gondolta ezt, hogy Jézusért mindenre kész, de emögött nem szeretet volt, hanem csupán rajongás. A rajongásban nincs erő. A rajongó meghátrál akkor, amikor áldozatot kell hoznia azért, amiről beszélt. Ő Jézusért nem volt hajlandó áldozatot hozni, mert Péter minden áldozattól irtózott. Amíg ő volt a fontos, amíg a véleményét kinyilváníthatta, amíg a saját hangját hallathatta, addig jól érezte magát. De ahol meg kellett hajtani a fejét, ahol ütni kezdtek volna, mert Jézusnak a tanítványa, ott még erre is képes volt: Nem ismerem azt az embert. Éveket együtt töltöttek, ő a nagy rajongó, előző este még a testőréül akar szegődni, és hajnalban megesküszik arra: nem is ismeri.

S most, Jézus halálát és feltámadását követő napokban Jézus újra Péterrel beszélget. Mert Jézus keresi az alkalmat, de nem azért, hogy elővegye, számon kérje, letorkolja, hanem azért, hogy rehabilitálja. Ez az idegen szó annyit jelent Jézusnál, felkínálja a bűnbánat és a bűnbocsánat lehetőségét. És *„ez a kegyelem! Ilyen az Ő szeretete! Amikor vétkezik ellene valaki, amikor nagyon rászolgált arra, hogy az Úr elforduljon tőle, ne törődjön vele, magára hagyja: akkor még Ő, az Úr készít alkalmat a találkozásra, a jóvátételre, a megbékülésre. Én bántottam meg Őt, és még Ő jön utánam! Én nem törődtem Vele, és még Ő keres engem! Én tagadtam meg Őt, és még Ő akar békíteni! Igazán úgy van, ahogy a zsoltáros mondja: „Elém jön az én kegyelmes Istenem!” (Zsolt 59,11). Elém jön, mint a tékozló fiúnak az atyja, aki fia elébe futott kitárt karokkal, hogy megkönnyítse a visszatérést, hogy bátorságot adjon, hogy észrevétesse: szabad az út visszafelé őhózzá!”* – Joó Sándor.

Ebben a történetben Jézus arra szeretne rámutatni: én szeretlek, én visszafogadlak, én várlak téged. Mindegy, hogy mit tettél, mindegy, hogy milyen távol kerültél tőlem, mindegy, hogy most éppen milyen a hozzám fűződő viszonyod! Mindegy, én nem a múltat szeretném hánytorgatni, nem a múlt sebeit szeretném felszakítani, én szeretném a múlt sebeit végleg begyógyítani. A most felolvasott történetben Jézus említést sem tesz, számon sem kéri, hogy miért tagadtál meg a múltkor? Amikor én a halába készültem, a keresztet cipeltem, akkor hol voltál. Hol voltak a fogadkozásaid? Azt olvashatjuk Jézusról: **„³A megrepedt nádszálat nem töri össze, a füstölgő mécsest nem oltja el...”** Ézs 42,3. Ő azt szeretné, ha a múlt a helyére kerülne. A múltat, a múlt sebeit, fájdalmait, bűneit egy helyre lehet tenni. A kereszt tövében van a helye, ott elfelejtődik, semmivé lesz, meg nem történté teszi Az, akinek van hatalma bűnöket megbocsátani. A kereszt tövében ott van az újrakezdés lehetősége. Mert múltrendezés nélkül nincs újrakezdés. *„Péter mivel tette érdemessé magát arra, hogy*

Így szóljon hozzá Jézus? Hát jóvátehetette már valamivel a hibáját, derekasan fáradozott, tusakodott az Úr ügyéért? Ugye nem tett semmit Péter sem! Jézus tett valamit, óh de nagyon-nagyon sokat! Kifizette helyetted az adósságot, elszenvetted helyetted a büntetést, meghalt érted a kereszten, megszerezte számodra a bocsánatot, elkészítette a helyed a mennyben, elfedezte bűneidet a vérével, és mikor mindent elvégezt, ami a megváltásodhoz, az üdvösségedhez szükséges volt: megkeres, alkalmat készít a veled való négy szemközti találkozásra, belenéz a szemedbe és megkérdi: Szeretsz-e engem?” – Joó Sándor. Jézus szeretete idáig megy el!

Feltehetjük a kérdést egészen komolyan ezen a mai istentiszteleten: Szereted-e azt, aki ennyire szeret téged? Meghat-e téged, amit Ő vállalt, ahogyan viszonyul hozzád, ahogyan megbocsátó szeretetével közelít? Átjár-e téged mindaz, amit Ő tett érted?

Ebben a felolvasott történetben személyesen kérdezi Pétert: Szeretsz-e engem? Ebben a kérdésben minden benne

van: legmélyebben a bűnbocsánat. Mert a Jézushoz való ragaszkodásban és szeretetben már tudja az ember, hogy mi bocsáttatott meg neki. Mit fedezett el neki Jézus kereszthalálával, áldozatával.

Az a Péter, aki háromszor tagadja meg Jézust, most háromszor kapja ugyan azt a kérdést: Szeretsz-e engem? Ebben a kérdésben ott van az: hogyan viszonyulsz hozzám? Egy megdöbbenő mondatot olvasunk Péterről, amikor Jézust hurcolják a halálba: „**Péter pedig követte Őt távolról egészen a főpap udvaráig.**” Péter tisztas távolságból szemlélte azt a Jézust, akiért korábban még kész volt meghalni. Távolról. Ő akarta „szemmel tartani” Jézust, de csak annyira, hogy Jézus ne tarthassa őt szemmel. Vannak olyan emberek, akik tisztas távolságból akarnak „hívó” életet élni. Szeretnék szemmel tartani az eseményeket, de igazi elköteleződés, Jézus iránti szeretet nincsen mögötte. „*Ha egy mondatban kellene összefoglalni azt, ami számomra ebből az igéből következett, azt mondanám: félig*

*nem lehet Jézust követni. Ezzel ne is kísérletezzetek. Szám-
talan esetben láttam, hogy aki ezt megpróbálja, a biztos
Krisztus-tagadásba érkezik meg. A szívem szorul össze,
amikor fiatalok itt a gyülekezetben rákapnak a jó ízére an-
nak, milyen lehetne ma, a XXI. században Jézushoz tartoz-
ni. Mit ad Ő a benne hívőknek, milyen ajándékokat, milyen
feladatokat, milyen próbákon át edzi őket, megkívánják ezt,
azt teszik, amit az egyik énekünk mond: már-már megindu-
lok, hogy rád bízam magam, - és akkor megijednek a tel-
jes odaszánástól, és megpróbálják ezt félig csinálni. Bizo-
nyos, számukra kényelmes, még elfogadható dolgokat ko-
molyan vesznek abból, amit Jézus mond, de a másik kezük-
kel ragaszkodnak a világhoz, meg a világias gondolkozás-
módhoz és élethez, és nem akarják elveszíteni azt sem. A
világ viszont előbb-utóbb beszipantja őket.*

*Fiatal házasnál hányszor látom ezt. Az esküvő előtti be-
szélgetések során felragyog előttük, mitől lehetne egy éle-
ten át boldog egy házasság? Hogyan lehet azt a rengeteg*

*kísértést, támadást, ami állandóan veszélyezteti a házassá-
gokat, kivédeni, hogy lehet győzedelmeskedni Jézussal. Mit
jelent az a gyakorlatban, hogy ketten hármásban élünk
Ővele, a láthatatlan, de valóságosan jelen levő Úrral?
Mekívánják ezt, tétován el is kezdik, de a régi barátok, a
régi gondolkozásmód köti őket, az igazi megtérés nélküli
vágyakozás előbb-utóbb eltűnik, és ugyanolyan hitetlenül
élnek, mintha soha nem hallottak volna Jézusról. Egy év
múlva már jönnek: baj van. Ezt nem lehet félig csinálni.”*

- Cseri Kálmán

Péternek is rá kellett döbennie, hogy kapcsolata Jézus
iránt szeretet nélkül csak rajongás, a rajongásban pedig
nincs ott az elköteleződés, a hűség, az odaszánás. Jézus
többet kíván, mint pillanatnyi fellángolás, többet vár a sza-
vaknál. Jézus háromszori kérdésével Péter belül már na-
gyon jól tudja, érzi, hogy több kell. Jézust követni szeretet
nélkül nem lehet.